Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

„Cel care se încrede nu se va grăbi”

[Isaia 28.16]

Un slujitor al Domnului povestește:

Cunoscutul cuvânt din profetul Isaia: „Cel care se încrede nu se va grăbi” a devenit într-o duminică deosebit de important pentru mine. În după-amiaza acestei zile eram așteptat într-o localitate învecinată, ca să slujesc acolo cu Cuvântul. Când am pornit, mi-am amintit pasajul de mai sus; din ce cauză, nu-mi era clar deloc.

Era o zi fierbinte de vară. Deja de multe ore, aerul era sufocant și apăsător, încât trebuia să se ia în considerare o furtună puternică. Și nici nu s-a lăsat așteptată mult. Deja în drum spre gară sufla un vânt puternic spre mine. Praful se ridica în vârtej, fulgerele brăzdau cerul și tunetele bubuiau în trăsnete puternice. Toți alergau ca să fie în siguranță față de ploaie. Eu am reușit să ajung uscat la gară. Dar abia urcasem, că ploua cu găleata.

„Cel care se încrede nu se va grăbi”, mi-a trecut din nou prin cap și iarăși a trebuit să mă întreb: ce vrea să-ți spună acest pasaj, acum, când stai liniștit la loc uscat și n-ai nicio grabă?

De la stația de destinație trebuia să mai folosesc o bucată tramvaiul. Încă mai ploua cu găleata. După ce am mers o vreme, până acolo unde porțiunea de drum urca, vatmanul a oprit tramvaiul. La întrebarea uimită de ce face aceasta, el a răspuns:

„Cu atâta apă câtă curge pe șine, dacă pornesc curentul mai tare, așa cum trebuie să fac ca să urc muntele, există primejdia de scurtcircuit și vagonul ar putea să ia foc.”

„Cel care se încrede nu se va grăbi.”

Acum, pasajul la care trebuia să mă gândesc tot timpul, începea deja să aibă un sens mai profund pentru mine, pentru că acum eram nevoit să aștept. Ora la care începea adunarea unde eram așteptat, se apropia între timp tot mai mult. Dacă ploaia torențială ar fi slăbit puțin, aș fi parcurs pe jos restul de drum, dar ploua mai departe cu aceeași violență. Trebuia să aștept liniștit mai departe. În sfârșit, în sfârșit - ora începutului de adunare era trecută - ploaia s-a mai potolit și am putut să părăsesc tramvaiul. Acum stăteam puțin descurajat pe stradă și-L rugam pe Domnul într-o rugăciune tăcută, să-mi arate ce are acum de gând cu mine. El îmi spusese că cel care se încrede nu se va grăbi. Acesta era un îndemn la o așteptare liniștită a semnului Său. Dar ce dorea Domnul de la mine? Deodată, un glas lăuntric mi-a spus:

Aici ești în apropiere de sora bolnavă, N. Du-te acolo!

Această soră devenise nu de mult proprietatea Domnului Isus. Ea suferea de o boală incurabilă și, prin urmare, avea multă nevoie de încurajare și mijlocire. Am pornit imediat la drum spre ea. Când am intrat în camera bolnavei, ea mi-a strigat:

„Ah, iată vine fratele M.! El vine în timpul programului de adunare. Ce frumos! Atunci vom ține amândoi adunare aici.”

După aceea i-am povestit pățania mea și ea a strigat:

„Dar aceasta este foarte limpede, pentru ce a trebuit să se întâmple totul așa. Domnul a condus totul așa. Trebuia să veniți la mine.”

Și apoi am ținut amândoi împreună adunare, am citit împreună Cuvântul, am vorbit despre cele citite și ne-am rugat împreună. Și, desigur, eu am putut să spun: Cu toate că am fost numai doi,

Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

L-am simțit pe Domnul Isus în mijlocul nostru, potrivit făgăduinței Sale (Matei 18.20). Am avut parte de binecuvântarea Sa bogată. Nu voi uita niciodată ceasul acesta. Și cum s-a mai bucurat scumpa bolnavă! Acum îmi era foarte limpede de ce Domnul zădărnicise intenția mea inițială din după-amiaza aceea. El avea o treabă pentru mine, la care eu nu mă gândisem.

A fost ultima mea vizită la sora bolnavă. Câteva zile după aceea, bunul Păstor Și-a luat oița acasă.

Cât de prietenos și de bun este totuși Dumnezeul nostru! El îi iubește pe oameni atât de mult încât uneori pune în mișcare cerul și pământul ca să mântuiască un păcătos. Dar și cei care au devenit copii ai Săi în Hristos Isus, pe care El Și i-a cumpărat „cu sângele Propriului Său Fiu”, pot să laude, mulțumind, amabilitatea și bunătatea de care ei - fiecare individual - au parte pe cale. În mod deosebit cei bolnavi și apăsați sunt subiectul grijii Sale tandre. De dragul unui asemenea suflet m-a condus El în ziua aceasta pe calea Sa deosebită.

Despre sora noastră adormită vreau să mai relatez pe scurt la încheiere, că ea provenea dintr-o familie catolică strictă. După convertirea ei, despre care a depus o mărturie publică, preotul cartierului ei și-a dat multă osteneală să aducă din nou înapoi oița rătăcită a comunității sale, dar zadarnic. Ea i-a mărturisit limpede și exact, cu ajutorul Scripturii, ce parte minunată găsise ea în Hristos Isus și că El este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Preotul nu s-a supărat pentru această împotrivire. El o vizita mereu pe sora noastră și asculta liniștit când ea îi povestea - ceea ce ea făcea la fiecare ocazie - cu inima fericită despre Mântuitorul ei, care o atrăsese la El numai din bunătate.

La înmormântare, care a avut loc în cimitirul catolic, le-a fost îngăduit categoric prietenilor credincioși ai celei plecate acasă, să țină o ceremonie de doliu în sensul ei. Și preotul a cerut ca slujba de înmormântare din casă să fie ținută foarte solemn.

Am împărtășit aceste amănunte neesențiale în sine, pentru că ele arată ce impresie poate să facă o mărturie simplă, bucuroasă, mai ales când este depusă în astfel de circumstanțe. Deja mulți au fost conduși la Hristos în felul acesta.

Titlul original: „Wer glaubt, wird nicht ängstlich eilen”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 246-250.